

Sygn. akt II C 400/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział II Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Orłonek

Protokolant : Rafał Banaszczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 września 2017 r. w S.

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.**

przeciwko **E. L.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2 417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt II C 400/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 września 2016 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od E. L. 52017,27 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 4.983,60 zł od dnia 1 marca 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, że pozwana zawarła w dniu 13 sierpnia 2013 r. z umowę pożyczki gotówkowej o nr (...) na kwotę 9948,22 zł. Powód wskazał, iż pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty, wobec czego całość roszczenia stała się wymagalna z dniem 21 listopada 2015 r. Powód pismem z dnia 10 lutego 2015 r. wezwał pozwaną do zapłaty wymaganego zobowiązania. Powód wyjaśnił, że na dochodzoną pozwem należność składa się kwota 4.983,60 zł tytułem należności głównej, odsetki w wysokości 203,67 zł stanowiące różnicę pomiędzy sumą odsetek umownych naliczonych w związku z udzieleniem kredytu w kwocie 2584,53 zł od dnia 13 sierpnia 2013r. i odsetek karnych w kwocie 159,79 zł naliczonych od dnia 20 listopada 2013r. a sumą odsetek zapłaconych przez pozwaną w kwocie 2540,65 zł.

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2016r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do rozpoznania do tut. Sądu.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu kwietnia 2017r. Referendarz Sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana E. L. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. W uzasadnieniu pozwana podniosła, iż kwestionuje roszczenie powoda, co do zasady jak i co do wysokości. Pozwana przyznała, iż zawarła z powodem umowę pożyczki. Podniosła

przy tym, iż dokonuje regularnych miesięcznych wpłat. Pozwana zaprzeczyła, aby przedmiotowa umowa pożyczki została jej skutecznie wypowiedziana. Podała, że nigdy nie pozostawała w opóźnieniu z zapłatą dwóch pełnych rat pożyczki, co dawałoby podstawę do wypowiedzenia zawartej z powodem umowy. W ocenie pozwanej brak jest dowodu na wykazanie istnienia długu po stronie pozwanej i jego wysokości. Podniosła, iż po wytoczeniu powództwa nadal dokonywała wpłat na rzecz powoda. Zakwestionowała nadto sposób naliczenia odsetek.

W piśmie procesowym z dnia 22 czerwca 2017 r. powód podniósł, iż pozwana dokonała jedynie dwóch poprawnych wpłat na rachunek zobowiązania. Podał, że wezwanie do uregulowania zaległości w związku z brakiem spłaty przesłane zostało pozwanej listem zwykłym, gdyż żaden zapis umowy nie zobowiązywał do przesłania wezwania listem poleconym. W ocenie pozwanego wypowiedzenie umowy zostało pozwanej skutecznie doręczone. Podał, że odsetki naliczane są jedynie od nierozliczonego kapitału zgodnie z treścią umowy zawartej między stronami.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 sierpnia 2013 r. E. L. zawarła z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną we W. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 9.948,22 zł. Umowa zawarta została na okres od dnia 13 sierpnia 2013 r. do dnia 20 sierpnia 2018 r. Pożyczkobiorca zobowiązał się terminowej spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 60 miesięcznych ratach płatnych do 20 - go każdego kolejnego miesiąca.

W treści § 1 pkt 17 strony ustaliły, że w razie opóźnienia Pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat bank ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia po uprzednim wezwaniu Pożyczkobiorcy listem zwykłym do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Zgodnie z treścią § 3 pkt 8 umowy Pożyczkobiorca uprawniony jest do częściowej lub całkowitej spłaty pożyczki przed terminem określonym w umowie. Bank dokonuje rozliczenia kwoty z tytułu przedterminowej spłaty pożyczki na dzień wpływu środków na wskazany rachunek. W przypadku przedterminowej częściowej spłaty pożyczki rozliczenie spłaty nastąpi poprzez zmniejszenie wysokości miesięcznej raty, jeśli Pożyczkobiorca nie wnioskuje o skrócenie okresu kredytowania.

Bezsporne, nadto dowód:

- umowa pożyczki k. 17-19,
- oświadczenie k. 20,
- rozkład spłaty k. 21,

W okresie od dnia 18 września 2013 r. do dnia 16 sierpnia 2017 r. pozwana uregulowała tytułem spłaty pożyczki kwotę 12.494,62 zł.

Dowód:

- zestawienie wpłat k. 22,
- dowody wpłaty k. 38-45, 65
- wezwania do zapłaty k. 59-60,62,

W dniu 29 lutego 2016 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku, z którego treści wynika, iż zadłużenie pozwanej w stosunku do powoda z tytułu zawartej w dniu 13 sierpnia 2013 r. umowy pożyczki na koncie wynosi łącznie kwotę 5.207,27 zł.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg banku k. 15-16,

Pismem z dnia 9 lutego 2015 r. powód oświadczył, iż wypowiedział pozwaną umowę pożyczki z 30 dniowym okresem wypowiedzenia z uwagi na zagrożenie terminowej spłaty pożyczki. Jednocześnie wskazał, że po upływie okresu wypowiedzenia cała należność z tytułu udzielonej pożyczki staje się wymagalna i wezwał E. L. do zapłaty kwoty 81.412,73 zł. Pismo to nie zostało doręczone pozwaną.

Dowód:

- wypowiedzenie k. 23,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów złożonych przez stronę powodową i pozwaną.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki gotówkowej z dnia 13 sierpnia 2013 r. Strona powodowa na płaszczyźnie faktycznej znaczną część swego stanowiska opierała o tezę, że złożyła oświadczenie woli, polegające na wypowiedzeniu umowy, co prowadzić miało do postawienia całej niespłaconej należności w stan wymagalności. Strona pozwana zaprzeczała, aby otrzymała oświadczenie o wypowiedzeniu. Tymczasem skuteczność oświadczenia o wypowiedzeniu zależna jest od jego dotarcia do drugiej strony stosunku zobowiązaniowego. Zgodnie z przepisem art. 61 § 1 zd. 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała tej okoliczności. To na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, skutkujące postawieniem całości roszczenia w stan wymagalności, zostało złożone i dotarło do wiadomości pozwaną w formie umożliwiającej zapoznanie się z jego treścią. Najprostszym sposobem wykazania tej okoliczności jest powołanie się na dowód nadania przesyłki poleconej i dowód jej doręczenia, które stosownie do przepisu art. 17 ustawy z dnia 23 listopada 2012 roku Prawo pocztowe (Dz. U. z 2016 r., poz. 1113) mają moc dowodową dokumentu urzędowego (dowód doręczenia w zakresie, w którym potwierdza nadanie zwrotne). W powiązaniu z tym dokumentami można było oczekiwać przedstawienia pisemnego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Strona powodowa nie powołała tego rodzaju dowodów. Z pewnością dowodem na tę okoliczność nie może być skierowane do pozwaną przedegzekucyjne wezwanie do uregulowania zaległości, na które powoływała się strona powodowa. Dopiero dowód doręczenia pozwaną oświadczenia o wypowiedzeniu umowy dawałby możliwość oceny tego, czy wierzyciel zachował określone w umowie warunki, po ziszczeniu się których przysługiwało mu prawo wypowiedzenia umowy. W sprawie jest relewantne nie tylko to, czy umowa została wypowiedziana, ale czy została wypowiedziana skutecznie. Podstawy do formułowania takich ocen wynikałyby z zestawienia ustaleń odnośnie daty doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, postanowień tej umowy odnośnie dopuszczalności jej wypowiedzenia, oraz zestawienia wpłat dokonywanych przez pozwaną (warunkiem wypowiedzenia było wystąpienie zaległości odnośnie dwóch rat pożyczki).

Wskazać przy tym należy również, że wystawiony przez powoda wyciąg z ksiąg banku nie stanowi dowodu na tę okoliczność. Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia, że umowa pożyczki nr (...) została skutecznie wypowiedziana pozwaną.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że dla wypowiedzenia umowy istotne jest, nie tylko złożenie oświadczenia w tym zakresie, ale warunkiem koniecznym prawidłowego rozwiązania umowy pozostaje również, uprzednie wystosowanie przez bank do pożyczkobiorcy wezwania do zapłaty w terminie 7 dni, w którym zostanie określona

wierzytelność wymagalna, zaległa, która odpowiada co najmniej wysokości dwóch pełnych rat pożyczki. Do akt sprawy złożone zostało takie wezwanie, jednakże bez dowodu jego doręczenia (k.60). Ponadto z wezwania wynika, iż zaległość (nie biorąc pod uwagę prowizji w kwocie 30 zł) wynosi 472,58 zł co nie odpowiada dwóch pełnym ratom z przedłożonego harmonogramu spłaty (k.21). Z zestawienia wpłat wynika, iż po dacie sporządzenia wezwania były dokonywane spłaty w dniu 24 i 28 listopada 2014 r. Jeżeli nastąpiły one po doręczeniu wezwania, odpadła podstawa do wypowiedzania umowy i należało pozwaną wezwać ponownie do zapłaty jeżeli powstała kolejna zaległość w zapłacie dwóch rat.

Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu bezsporne było, iż wbrew twierdzeniom powoda nie doszło do postawienia całej należności w stan wymagalności, a strony nadal były związane umową, a na pozwanej spoczywał obowiązek dokonywania spłat poszczególnych rat.

Sąd zauważa przy tym, iż omyłkowo nie wziął pod uwagę zawartego w piśmie powódki z dnia 22 czerwca 2017 r. oświadczenia o częściowym cofnięciu powództwa. Oświadczenie to było przy tym niejasne bowiem powódka składając je wskazała jednocześnie, iż wnosi o oddalenie zarzutów pozwanej i wnosi o uwzględnienie powództwa w całości. Powoływanie się przy tym na spłatę zadłużenia, którą pozwana dokonywała zgodnie z harmonogramem, jako powód cofnięcia pozwu, w sytuacji gdy powódka powoływała się na nieskuteczne wypowiedzenie umowy i postawienie całej pożyczki w stan natychmiastowej wykonalności, należy uznać za działanie mające na celu obejście prawa. Istotnie, dochodziło do spłaty zadłużenia w toku postępowania, jednakże nie czyniło to powództwa, opartego na wymagalności całej pożyczki, uzasadnionym.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł w pkt I wyroku.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności z wynik sporu, który pozwana wygrała w całości, rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym które go kontynuacją jest niniejsze postępowanie. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanej w wysokości 2.400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.